

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-112-2

Sertifika No: 75092

- Hayat Yayınları* : 343
Edebiyat : 6
Kitabın Adı : Aşka Adanmış Bir Ömür Hz. Hatice
Yazarı : Nurdan Damla
Yayın Danışmanı : Rahime Demir
Yayın Editörü : Esranur Bayrak
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

 /hayatyayinlari /hayatyayinlari

NURDAN DAMLA

Hayat

The logo for the publisher Hayat, featuring a stylized, circular emblem with a central swirl, positioned above the word 'Hayat' in a bold, sans-serif font.

Nurdan Damla

Yazar, 1963 yılında Erzurum'da doğdu. Aslen İğdir'lidir. İlk, orta ve lise öğrenimini tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi'nde eğitim gördü.

Şiir, roman, hikâye, makale ve denemeleri küçük yaşlardan itibaren çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. Yazarın yazmış olduğu birçok tiyatro oyunu sahnelendi. Özellikle şiir ve hikâye dallarında çeşitli ödüller kazandı. En son eseri olan "365 Günde Sevgili Peygamberim" kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü alan yazar "2007 Yılın Çocuk Yazarı" seçilmiş olup eser on bir dile çevrilmiştir.

Çocuk hikâyeleri, şiir, roman, gezi notları ve deneme dallarında muhtelif eserleri mevcuttur. Yazar, Çocuk Edebiyatçıları Birliği'nin kurucularından olup Türkiye Gönüllü Eğitimciler Derneği'nin Yayın Kurulu Başkanı olarak çalışmalarına devam etmektedir. Hz. Muhammed'i Tanıma ve Tanıtma Uluslararası Derneği kurucularındandır. Evli ve üç çocuk annesidir.

Eserleri

Şiir: Erguvan Renkli Gölüm

Deneme: Kırmızı Mineler Sokağı, Ahir zaman İlişkileri

Masal: Mutlu Düşler Ülkesi, Modern Masallar Serisi, Kardan Prenses

Roman: Aşka Adanmış Bir Ömür / Hz. Hatice, Sabır ve Vefa Timsali Hz. Zeyneb

Tiyatro: Bir Katre Serap, Hayat Sadece Eğlence mi?

Çocuk Siyeri: 365 Günde Sevgili Peygamberim

Okul Öncesi Setler: Laliş Serisi (6), Merviş ile Maviş (6), Eren ile Ceren (11), Kırmızı Mercan Ülkesi (10), Dostluk Seti (5)

Çocuk Hikâyeleri: Besmele Hazinesi, Dünya Çocukları Peygamberimiz'i Tanıyor, İlk Gün Sevinci, Merve Sonsuzluk Ülkesinde

Çocuk Romanı: Dünya Yolcusu Murat, Bizim Evde Ramazan, Mucizeler Tüneli, Işık Hızı Yolculuğu

www.nurdandamla.net
twitter/nurdandamla
facebook/nurdandamla
nurdandamla@yahoo.com

*Dünya yüzünde muhteşem bir hayat öyküsü bırakarak ayrılan
ve hayatının her karesinde Hz. Hatice ile aynileşmiş olan,
güzel ahlak modeli Annem Beyaz'a ithaf olunur...*

*Sevinçte ve tasada bitmeyen desteğini esirgemeyen, Eşim Fatih Bey'e
ve çalışmam boyunca beni sabırla bekleyen değerli kızım Merve'ye
sonsuz teşekkürler.*

Önemli:

Kadim şahsiyetlerin tanıtımında olayların tamamı, sahih kaynaklardan çalışılmıştır.

Yapılan tasvirler, duygu aktarımları, akışı sağlamak adına kurulan ifadeler tamamen yazarın kendi dünyasına düşen hususi yansımalarıdır. Araya girmiş onlarca çağın ismi, tozu, dumanı içinde gerçeğin birebir aynı olduğu düşünülemez.

Bu konuda kusurlar bize, affetmek ise Rahman ve Rahim olan Rabbimize aittir.

Resulullah'ın Gülü Hz. Hatice

*“Cennet ehlinin en faziletli hanımları Hatice, Fatıma,
Meryem ve Asiye'dir.”¹*

*“Sizin dünyanızdan bana üç şey sevdirdi:
Güzel koku, kadın ve gözbebeğim kılınan namaz.”²*

“Hatice'den sonra evlenmeyi kim düşünebilir ki.”³

*“Kendi zamanındaki kadınların hayırlısı İmran kızı Meryem'di.
Bu ümmetin kadınlarının hayırlısı da Hatice'dir.”⁴*

Aişe bir gün ona:

*– Ya Resulallah, dedi. Hatice'ye niçin bu kadar sevdalısın.
Neden onu çok anıyorsun?*

*– Hatice gibisi var mıydı? Onun gönlünde kimsede olmayan bir özellik
vardı. O insanın gönlündeki hüznü bir vakum gibi çeker alırdı.*

Hz. Muhammed (s.a.v.)⁵

1 İn Hacer, Fethü'l-Bari, 7/135.

2 Nesâî, İşretü'n-Nisâ 1, (7, 61).

3 Taberi.

4 Müslim, 69; Tirmizi, 62.

5 Buhari.

“Benim alemde yalnız bir dostum vardı. O da Hatice idi.”⁶

“Sil gözyaşlarını yavrum. Annen, şu an kamıştan bir köşkün içinde yaşıyor. İnci, yakut ve mercanlarla bezeli, kamıştan yapılmış bir saray.”⁷

“Allah’a yemin olsun ki Allah bana Ondan daha hayırlısını vermedi. İnsanlar küfrederken O bana inandı. İnsanlar beni yalanlarken O beni tasdik etti. İnsanlar beni mahrum ederken O beni maliyla destekledi. Ve Allah Onun sevgisiyle beni rızıklandırdı.”⁸

“Göklerin en hayırlı kadını İmran’ın kızı Meryem, yeryüzünün en hayırlı kadını ise Huveylid kızı Hatice’dir.”⁹

Cebrail, Sevgili’ye seslendi:

“Ya Resulallah!” dedi. “İşte, şu uzakta görünen Hatice’dir. Sana geliyor. Yanında bir kap, içinde de yiyecek var.”

Güzeller güzeli o yöne sevgiyle baktı. Cebrail devam etti:

“Hatice yanına geldiği zaman Rabbinden ve benden ona selam söyle! Cennette inciden oyulmuş yekpare bir sarayla müjdele! Onun içinde ne gürültü patırtı vardır, ne de çalışmak ve çabalamak”¹⁰

6 İbni Hanbel, Müsned, VI, 118.

7 Haysemi, Mecmua’z-Zevaid, 9.

8 Tirmizi.

9 Müslim.

10 Buhari, Tevhid 35; Muslim, Fezailu’s-Sahabe 71, (2432).

Ön Kalam

Hz. Hatice örtülü bir hazine. Onu, geçmişin isi ve tozları arasından sıyrıp yakın mercek altına almak muhteşem bir duygu. Sayısız istifhamımı onu tanıyarak gidermeye çalışırken; tanıdığımız Hz. Hatice şablonundan ne kadar uzakta olduğumuzu fark ettim. Kendi adıma hicaplar yaşadım. Anladım ki bizler ahir zaman Bektaşileri olarak işimize geleni alıp gelmeyi bırakmışız.

Oysa her saadet bir bedel ister. Ebedî saadet ise adanmışlık ister. Hz. Hatice hakkında yapmış olduğum yıllar süren bir araştırma ve çalışma sonucunda Allah ve Resulüne bütünüyle adanmış bir ömrün ayak izlerini gördüm. Anladım ki; o, keşfedilmemiş bir bütün. Gözlerimiz kapalı, sadece el yordamıyla yakaladığımız yerden onu anlamaya çalışmışız. Küllü, cüz'e sığdırmışız. O bütünü keşfetmek için sayısız sebebimiz varken tevessül etmemişiz.

İnsana sunulmuş erdemleri kişiliğine oya gibi işlemiş rol model bir şahsiyeti bir ilkler öyküsünün keşfedicisi olarak görmek heyecan vericiydi.

Melek Cebrail'in emanetini alan Son Resul Arş'tan gelen sözü ilk ona sunarken gösterdiği tavır muhteşemdir. Gökle yer arasında kurulan sıratın kadın yolcusu alemin efendisini yatıştırma görevinde insanüstü bir başarı gösteriyor. Onu sahipleniyor, koruyor, kucaklıyor. Ona öylesine inanıyor ve onu öylesine benimsiyor ki bu işe hayatını adıyor. İlkler silsilesinin tek öncüsü Hz. Hatice bize çok şey anlatıyor. İlkbahar, ilk çiçek, ilk yağmur, ilk tebessüm. İlk Müslüman, ilk destekçi, ilk eş, ilk patron, ilk teşvikçi, ilk keşfedici, ilk öncü, ilk şehit...

Derinlemesine bir bakışla analiz etmemiz gereken Hz. Hatice insanlığa hayatı öğretiyor. Resul'ün gönül gamını gideren kadının anlatacağı çok şey var. Onu tanıma yolculuğu bize keşfedilmemiş bir cennetin kapılarını açıyor. Sağlam kişiliği, muhteşem iradesi, bilgisi, gör-

güsü, becerisi, basireti, ticarî zekâsı ve sosyal saygınlığıyla rol model bir kadın. Öyle sanıyorum ki Onu bu kadar unutulmaz kılan gerçek; Resul'ün diğer eşlerinin her bir özelliğini şahsında toplamış olmasıdır.

*Şefkatin ve sevginin zengin renkleriyle Resul'ün gönül gamını gide-
ren güzelliğin merkezine ulaşmak isterseniz davetlisiniz. Haydi Bismil-
lah!*

Muhteşem Şehir

Mekke...

Su damlası kadar aydınlık bir sabah.

Ay'ın ilk hilali göğe asılmış gümüş bir kolyeyi andırıyor.

Vakit ilerledikçe güneşin gür ışıkları, her yeri aydınlatıyor. Ancak sahranın yamacına asılı duran şehir hâlâ uykuda. Çöl iklimi yakıcı. Cemre vakti; ama tatlı bir yaz sabahı sanki. Evrenin çağlar üstü senfonisi başlıyor. Mekke semalarında beliren iki beyaz güvercin düz damların üstünden nazlı çırpınışlarla uçuyor. Ardından Arap bülbüllerinin sesi duyuluyor. Derinden birkaç horoz iniltisi... İnce cıvıltılarla cilveleşen yusufluklar... Baharın tatlı esintisi vadiyi dolandırıyor. Ses, koku, ahenk içinde hayata yeni ritimler katılıyor.

Bir kadın silueti pembe şafağa yansıyor. Gecenin güne döndüğü o saatte erkenden ayakta. Soylu yüz hatları dingin. Mekke'nin Melikesi, Kureyş'in Azizesi, Huveylid'in göz bebeği Hatice, sabahın ferah esintisini soluyor. Hoş, esintili, güzel her şey. Doğan her yeni gün; yeniden doğmak gibi hayatın taze dirilişini ona sunuyor. Var olmak ve yeniden çoğalmak duygusu ne güzeldi. Kuş cıvıltıları içinde bu canlanışı dinledi.

Konağın ahşap kapıları gıcırtyla açılıp kapandı. Ev halkı da onun gibi güne erkenden başlamıştı. Çocuklar, cariyeler, hizmetçiler, işçiler ayaktaydı:

“Sabahül Hayr!”

“Hayırlı sabahlar!” nağmesi dilden dile yayıldı. Esasında her sabah hayırlıydı. Bu dilek, bir hatırlatmaydı sadece. Onu bekleyen onca işin arasında bunu düşündü Hatice. Günün tempolu akışına hazırlandı. Kahvaltı faslından sonra işçileri arasında görev dağılımı yaptı. Yeni güne bir dolu iş programıyla hazırlanırken saç ve cilt bakım uzmanı

Ümmü Züfer erkenden çıkagelmişti. Huzur dolu bir dinginlik içinde karşıladı onu. Ümmü Züfer, maharetli elleriyle; her tür şifalı bitkiden elde ettiği aromayı kararken hanımındaki hoş hali fark etmişti:

“Bu sabah çok neşelisiniz. Baharın tatlı nefesi teninize değmiş olmalı. Nazar değmesin Hanımım!”

“Nasıl neşeli olmayalım Ey Ümmü Züfer?” dedi Hatice. “Bu ikimde bahar günleri kıymetlidir. Böylesine ılık günleri biz senede ancak birkaç gün yaşarız. Kuşlar bile bunu kutluyor. Belki de bu sebeptendir bizim de civıltımız!”

“Konağınızdan neşeli civıltılar hiç eksilmesin Hanımım.” dedi kadın. “Yüreğinize gam, keder uğramasın. Bu mevsim hoş ve bereketlidir.” Kurutulmuş zeytin çiçekleri, portakal yağı ve bal kokusuyla devam etti:

“Hayırlı işlerin çoğu bu vakitlerde başlar. Umarım bu bahar size de uğur getirir!”

Masajcı kadının kendine has nüktelerinden biriydi bu! Ümmü Züfer’in dudaklarının kıvrımında saklı duran muzip tebessümden bu sözlerden kastın iyi bir evlilik olduğu anlaşılıyordu. Bu temenna yaşlı kadını neşelendirirken, Hatice ilgisiz kalmıştı.

Ümmü Züfer Ona hayrandı. Hanımefendiliği, eşsiz nezaketi ve güzelliğiyle Hatice değil yalnız onun, tüm Mekke kadınlarının gözdesiydi. Bu hayranlığını bir kez daha dile getirdi:

“Yüzünüz o kadar ışıltılı ve güzel ki doğrusu bu ışığın üstünü gölgelemek istemem. İç neşeniz dışınıza da yansımış.”

Hatice susmuştu. Sahi! İçindeki bu neşenin kaynağı ne idi? O da bilmiyordu. Bildiği tek şey hoş bir bahar sabahında kendini bekleyen bir dolu koşturmaydı. Ani bir sıralamayla işleri planladı. Ümmü Züfer lavanta kokulu karışımı bitirdiğinde Hanımının da rutin bakımını bitmişti. Şimdi güne daha zinde başlayabilirdi. İşçi kadın konaktan ayrılırken Hatice temiz kıyafetlerini giyinip, işinin başına geçti. Yığınla iş onu bekliyordu.

Uzun zamandır, güvenilir bir yardımcı arıyordu. Hala bulamamıştı. İşleri büyütmişti. Yüklü kervanları tek başına yönetmek zor-

du. Malını gönül rahatıyla teslim edeceği güvenilir bir eleman peşindeydi. Sadık hizmetçisi Meysere, işleri tek başına yürütemiyordu. Bu sıkıntılı durum kadın olmanın en hassas yönlerinden biriydi. Bu yüzden katılamadığı kervan ticaretini evinden yürütüyordu. Bu da işin en zor tarafıydı. Yaptığı iş zor ve zahmetliydi. Ama o çalışmayı seviyordu. Mahzendeki malları gözden geçirdi. Şam seferine çıkaracak kervanın denklemlerini ayarladı. Meysere'ye görevler verdi. Yapması gereken hesapları inceledi. Yeni denklemler hazırladı. Öte yandan sağa sola haber salmıştı. O düşünceler içinde işlere dalıp gitmişken vakit bir hayli ilerlemişti. Öğlene yakın Yemenli cariyeye yanına geldi:

“Hanımım.” dedi. “Bir ziyaretçiniz var!”

“Kimdir o?”

“Abdul Muttalip hanedanından Atike Hatun geldiler. Sizinle görüşmek isterler.”

Hatice şaşırды. Onlarla akraba idiler. Fakat pek sık görüşmezlerdi. Böylesi aziz dost ve akrabalarından uzak kalmanın hüznünü yaşardı yer yer. Hatırı sayılır bir iş kadını olmanın en sevmediği yönüydü bu. Yakın dostlarıyla yeterince bir arada olamamak. Abdul Muttalip hanedanıyla o sebeple çok sık görüşmezlerdi. Araya giren engeller onları uzak tutsa da saygı ve muhabbeti zedelememişti. Merak etmişti. Günün bu vaktinde Atike Hatun'un çıkıp gelmesi de neyin nesiydi? Kısa bir şaşkınlık süresinden sonra seslendi:

“Buyursun.” dedi. “Atike Hatun'u üst kata gönder!”

O aileye karşı hissettiği derin saygıyla ayağa kalktı. Kureyş'in soylu kadını Atike, zarif endamıyla içeriye girdi ve selam verdi. Vakur ve samimiyeti bir arada yürütmek kolay olmasa da bu, Hatice'nin kendine has özelliğiydi. Vakur ve samimiydi:

“Sizi görmek ne güzel. Hoş safa geldiniz!”

Atike Hatun asil ve görgülü bir kadındı. Hatice'yi çok sık görmese de, her görüşünde onu biraz daha genç ve taze bulurdu:

“Hoş bulduk Ey Hatice.” dedi. “Her zamanki gibi yine çok hoş ve zarifsiniz.”

Atike onun misafirperverliğini bilirdi. Bu sıcak karşılaşmanın verdiği hoşlukla kendini daha iyi hissetti:

“Sizinle görüşmeyeli bir hayli zaman oldu. Beni buraya getiren sebep umarım hayırlıdır ki bizi bir araya getirdi.”

“Elbette!” dedi Hatice. “Sebebi ziyaretinizi bilmem ama sizi burada görmek beni çok sevindirdi. Memnun ayrılmanızı şan ve şeref biliriz.”

Mekân ve şartlara bağlı olan bu zayıf ilişkileri gönüllerde besledikleri derin saygı ve bağlılıkla güçlendirdiler. Atike soluklandı. Üç beş kelam ettiler. Ardından sebebi ziyaretini açıkladı:

“Ey Arabın Seyyidesi! Soyunun güzidesi cömert kadın! Sen ki halden anlarsın. Beni buraya getiren bir iş ziyaretidir. Kardeşim Abdullah’ın oğlu Muhammed’in evlilik çağı geldi. Lakin bu güne dek ona yuva kuracak gücü bulamadık. Bu iş kolay değildir.”

Araya uzun bir suskunluk girdi. Soylu insanların iş talep etmesi kolay değildi. Atike öylesi anlardan birini yaşıyordu. Hatice derin sezişle durumu fark etmişti:

“Bizden arzunuz nedir Atike Hatun?” dedi. “Lütfen söyleyin. Sizden gelecek talep canımıza minnet, başımıza taç olur.”

Atike cesaretlendi:

“Duyduk ki işlerinin başına güvenilir bir adam ararmışsın. Sen ki ey Hatice! Kureyş’in Tahiresi ve fakihesi bir kadınsın. Malın iyisini bildiğin gibi insanın kalitelisini de anlarsın. Demem o ki aradığın güvenilir kişi, Abdul Muttalip hanesindedir. Babam ocağında en güvenilir adam odur. Kardeşim Abdullah’ın oğlu Muhammed’dir. O, El Emin’dir. Bu iş için onu seçersen çok hayırlar göreceksin!”

Hatice o güne dek onu böyle bir iş için düşünmemişi:

“O hiç böyle bir yola gitti mi?”

“Hayır, göndermedik. Bu iş için ona kıyamadık. Onu uzaklara yollamaktan korktuk. Ama artık buna mecburuz. Bu işe ‘evet’ dersiniz elde edeceğimiz kazançla onu evlendireceğiz. Artık o da evlensin, yurt yuva edinsin istiyoruz. Onun size hayır ve bereket getireceğini umuyorum.”

Hatice Muhammed'in adını ilk olarak yeğeni Hakim'den duymuştu. Güvenirliliği, dürüstlüğü ve güzel ahlaklı oluşu hakkında çok şey işitmişti. Açık yüreklilikle cevap verdi:

“Muhammed'in dürüst ve güvenilir olduğunu işittim. Gerçi akrabayı ama bu güne dek onunla hiç karşılaşmadık. Hayatın telaşesi içinde buna fırsat bulamadık. Bu koşuşmalar bizi yakın çevremizden bile uzak tutmuş, bağışlayın.”

“Bu topraklarda namlı bir iş kadını olmak kolay iş değildir. Ak-raba bağlarını güçlü tutmak iyidir. Ancak sizin işiniz de kolay olmasa gerek!”

“Haklısınız.” Umarım bundan böyle bu açığı kapatırız.

Ancak kervanbaşında gitmek zor iştir. Muhammed'i görmem gerek. Eğer anlaşabilirsek iş onundur. Bu işi kendi akrabamla yapmayı ben de isterim.”

Atike'nin yüreğine su serpilmişti. Hatice net ve kararlıydı:

“Onu bana gönderin. Yüz yüze konuşup anlaşmalıyız.”

Atike duymak istediğini duymuştu. Elini çabuk tutması gerekiyordu.

Sevinçle yerinden kalktı. Vedalaştı ve ayrıldı.

Gönlüme Cemre Düştü

Atike'nin ağzından o adı işittiği andan beri, içinde farklı bir dalgalanma başlamıştı Hatice'nin. O güne dek adını çok duymuş ama karşılaşmamış olması tuhaftı. Zihnine bir yığın soru üşüşmüştü. Yağmur öncesi fırtına gibi tuhaf haller yaşıyordu. Sıkça sorup araştırdığı “Beklenen Nebi”nin izleri sürekli aklındayken zihninde ani bir sıralama yaptı. Birbiri ardınca şimşekler çakıp söndü zihninde:

Muhammed!

Faran dağları civarı

Haşimi kolunun emini

Yetim ve öksüz

Yoksul ve kimsesiz genç

Bütün bunlar önemli ipuçlarıydı! Şimşek hızında düşüncelerin her biri bir yerden çıkıp geliyordu. Kabz zamanlarının zor anlardı. O yoğunlaşma içinde ani bir heyecan hissetti. Nedenler, nasıllar, niçinler dehlizinde el yordamıyla yürüdü.

Kureyş'in lakap kültüründe ona El-Emin derlerdi. Mekke ileri gelenleri en değerli eşyalarını ona teslim ederlerdi. Her yerde onu överlerdi. O güne dek hakkında hayırdan başka bir şey duymamıştı. Soylu ve terbiyeli bu genci görmemiş olsa da yakinen tanıyordu. Bu özelliklerinden dolayı ona El-Emin demişlerdi. İlk izler tutuyordu. Beklenen Nebi El-Emin olabilirdi. Fakat Hatice'ye göre bu bir varsayım. Bu ihtimal aynı dış özellikleri taşıyan birçok kişi için de geçerli olabilirdi. O anafora kapılıp hayal kırıklığı yaşamak istemiyordu. Her hâlükârda açık bir kapı bırakmalıydı. O, bu gel-gitleri yaşarken Cariye Selma ona bir haber daha getirdi:

“Hanımım.” dedi. “El-Emin iş görüşmesi için yanınıza gelecekmiş!”

Hatice buna sevindi. Ancak hâlâ cevaplayamadığı sorular vardı. Her türlü ihtimalin yol ayrımında olduğunu hesaplayarak kendini topladı.

O gelene dek yapılması gereken işleri tamamladı. Hizmetçilerine emirler verdi. Konağı gül sularıyla sildirdi. Billur fanusları parlattırdı. Kadife minderleri kabarttırdı. Temiz örtüler serdirdi. Sedef oymalı tepsilere taze meyveler dizdirdi. Amber kokulu tütsüler yaktırdı. Konaktaki yaldızlı şamdanlardan, billur camlı fanuslara kadar her köşe ayrı ışıldadı. Çok heyecanlıydı. O muydu gelecek olan? Bilemiyordu.

Turkuaz renkli göklerden içeri ışık demetleri sızarken konak sanki cennetten bir köşk, Hatice ise o köşkte yaşayan huri kızı idi sanki. Tepeden tırnağa bir incelik ve güzellikle kuşanmıştı. Sirtında yeşil ipekten sırmalı bir kaftan vardı. Yemen işi elbisenin kol ve etek uçları gümüş tellerle işliydi. Parmağında duran sanat harikası yüzük